

„Jsi celá červená, natřela ses krémem?“ zeptala se jí Angela.

„Ne.“

„Žádný tady nemám.“

Pak se rozhodly, že nejlepší bude se před největším vedrem vrátit zpátky do vily a zchladit se v bazénu.

V polovině cesty k autu si Jade uvědomila, že v kavárně zapomněla nové sluneční brýle. Angela už byla unavená, a tak Carrie nabídla, že se pro ně vrátí. Podala jim klíče od auta, aby se tam mohly schovat a pustit si klimatizaci.

Venku začínalo být pořádné horko, lidi většinou seděli v kavárnách a ulice zely prázdnotou.

Carrie se příliš nerozhlížela, a tak ji překvapilo, když se zpoza rohu vyřítil vysoký muž v černých brýlích a málem do ní narazil. Oba pak uhýbali ze strany na stranu, jak se jeden druhému snažil vyhnout.

„Pardon,“ řekla Carrie a trochu nadzvedla brýle, aby se podívala, s kým má tu čest. Hned toho však zalitovala.

„Carrie?“ zeptal se muž a schoval brýle do dlaně.

Celé hejno nezkratných motýlů začalo tancovat v jejím břiše tango a Carrie by se nejradši posadila rovnou na zem. Byl to ON.

Pak polkla a pokusila se nadechnout, což šlo dost těžko, protože její čelisti absolutně odmítla spolupracovat.

„Carrie! Proboha, jsi to ty?“

A Carrie jen civěla a civěla a civěla. Jeho obličej vypadal pořád stejně. Ty neuvěřitelně modré oči, které vídávala zalepené ranním spánkem, oči doprovázené smíchem nad hloupým vtipem nebo soustředěním při vážné debatě. Teď vypadaly překvapeně. Když na něj tak hleděla, málem jí přestalo bít srdce. Pořád byl tak nádherný, s ostře řezanou čelistí, o které vtipkovala, že si půjčil od Action Mana.

Jejich odloučení jako by se rozplynulo a ona měla pocit, že právě včera se ruku v ruce procházeli po Westminsterském mostě v chladném podzimním počasí. Že právě včera spolu seděli ve vysoké trávě s narcisy a nemohli přestat jeden druhého líbat. Bylo to jako včera, když mu zavolal jeho agent a ona se s ním loučila na letišti Heathrow.

Richard udělal krok dopředu a natáhl ruku, jako by se jí chtěl dotknout, a pak se zarazil.

„Co... co tady děláš?“ zeptal se a vypadal zmateně.

„Já...“

„Vypadáš... výborně.“ Jeho rty se zkrivily do starého známého úsměvu a v očích mu zajiskřilo. „Máš hezké šaty,“ pak se zamračil, nakrčil tmavé obočí a dodal, „ale ty vlasy se mi moc nelíbí.“

Bez rozmyšlení jedním pohybem vytáhl Carrie z vlasů čínskou hůlku, kterou použila k upevnění drdolu. Lehce se jí přitom otřel paží o tvář, což způsobilo zemětřesení doprovázené kaskádovitým pádem kudrny na její záda.

Richard tam jen tak stál s hůlkou v ruce a vypadal jako mladý čaroděj, který právě provedl svoje první kouzlo, a teď neví, co dál. Carrie se zasmála, typický Richard. Nejdřív koná a až potom myslí.

S triumfálním úsměvem nakonec přikývl. „Tak je to mnohem lepší. Teď vypadáš jako Carrie.“

Carrie mu chtěla odpovědět něco vtipného nebo aspoň trefného, ale zmohla se jen na přiblblý úsměv. Srdce jí tlouklo tak, že to museli všichni okolo slyšet.

„Jak se máš? Vypadáš skvěle.“

„To už jsi říkal.“

„Vážně? Moc rád tě vidím. Vypadáš...“

„To už jsi opravdu říkal.“